

2) Prawo wspólnotowe należy interpretować w ten sposób, że stoi ono na przeszkodzie stosowania przepisu krajowego, który służąc uzasadnionym celom w postaci równego traktowania oferentów i przejrzystości w ramach procedur udzielania zamówień publicznych, wprowadza jednocześnie niewzruszalne domniemanie braku możliwości łączenia statusu lub funkcji właściciela, współnika, głównego akcjonariusza lub członka kadry zarządzającej przedsiębiorstwa prowadzącego działalność w sektorze środków masowego przekazu ze statusem lub funkcją właściciela, współnika, głównego akcjonariusza lub członka kadry zarządzającej przedsiębiorstwa, któremu państwo lub osoba prawna sektora publicznego w szerokim znaczeniu powierzyły wykonanie zamówienia publicznego na roboty budowlane, dostawy lub usługi.

(¹) Dz.U. C 140 z 23.6.2007.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 22 grudnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Liège — Belgia) — État belge — SPF Finances przeciwko Truck Center SA

(Sprawa C-282/07) (¹)

(Swoboda przedsiębiorczości — Artykuł 52 traktatu WE (obecnie, po zmianie, art. 43 WE) i art. 58 traktatu WE (obecnie art. 48 WE) — Swobodny przepływ kapitału — Artykuł 73b i art. 73d traktatu WE (obecnie, odpowiednio, art. 56 WE i art. 58 WE) — Opodatkowanie osób prawnych — Dochody z kapitału i z dóbr ruchomych — Opodatkowanie u źródła — Zaliczka na podatek od dochodów kapitałowych — Pobór zaliczki na podatek od dochodów kapitałowych od odsetek wypłacanych spółkom niebędącym rezydentami — Brak poboru zaliczki na podatek od dochodów kapitałowych od odsetek wypłacanych spółkom będącym rezydentami — Umowa o unikaniu podwójnego opodatkowania — Ograniczenie — Brak)

(2009/C 44/19)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour d'appel de Liège

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: État belge — SPF Finances

Strona pozwana: Truck Center SA

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Cour d'appel de Liège — Wykładnia art. 56 WE i 58 WE — Swobodny przepływ kapitału — Opodatkowanie osób prawnych — Zaliczka na podatek pobierana przez organy podatkowe państwa członkowskiego od dochodów kapitałowych przyznanych przez spółkę z siedzibą w tym państwie na rzecz spółki z

siedzibą w innym państwie członkowskim — Brak poboru zaliczki, jeśli dochody zostają przyznane spółce z siedzibą w tym samym państwie członkowskim — Nieuzasadniona różnica w traktowaniu lub różna sytuacja uzasadniająca zróżnicowane traktowanie? — Wpływ na tę kwestię umowy dwustronnej o unikaniu podwójnego opodatkowania

Sentencja

Artykuł 52 traktatu WE (obecnie, po zmianie, art. 43 WE), art. 58 traktatu WE (obecnie art. 48 WE), art. 73b traktatu WE i art. 73d traktatu WE (obecnie, odpowiednio, art. 56 WE i art. 58 WE) należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one przepisom podatkowym państwa członkowskiego takim jak będące przedmiotem sporu przed sądem krajowym, które przewidują pobór u źródła podatku od odsetek wypłaconych przez spółkę będącą rezydentem tego państwa spółce będącej rezydentem innego państwa członkowskiego, podczas gdy zwalniają z tego podatku odsetki wypłacone spółce będącej rezydentem pierwszego państwa członkowskiego, której dochody są opodatkowane w tym ostatnim państwie członkowskim podatkiem dochodowym od osób prawnych.

(¹) Dz.U. C 199 z 25.8.2007.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 22 grudnia 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-283/07) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 75/442/EWG — Artykuł pierwszy — Pojęcie „odpadu” — Złom przeznaczony do wykorzystania w działalności stalowniczej — Paliwa uzyskane z odpadów wysokiej jakości — Niewłaściwa transpozycja)

(2009/C 44/20)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: C. Zadra i J.-B. Laignelot, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska (Przedstawiciele: I. Braguglia, pełnomocnik i G. Fiengo, avvocato dello Stato)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 1 lit. a) dyrektywy Rady 75/442 z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów (Dz.U. L 194, s. 39), zmienionej dyrektywą Rady 91/156/EWG z dnia 18 marca 1991 r. (Dz.U. L 78, s. 32) — Paliwa uzyskane z odpadów (RDF) i złom przeznaczony do wykorzystania w działalności stalowniczej i metalurgicznej — Wyłącznie z zakresu zastosowania ustawy krajowej dokonującej transpozycji

Sentencja

1) Ustanawiając i utrzymując w mocy przepisy takie jak:

- art. 1 ust. 25-27 i ust. 29 lit. a) ustawy nr 308 z dnia 15 grudnia 2004 r. uprawniającej rząd do reformy, koordynacji i uzupełnienia ustawodawstwa w zakresie środowiska i środków bezpośredniego stosowania oraz
- art. 1 ust. 29 lit. b) ustawy nr 308 z dnia 15 grudnia 2004 r. oraz art. 183 ust. 1 lit. s) i art. 229 ust. 2 dekretu z mocą ustawy nr 152 z dnia 3 kwietnia 2006 r. ustanawiającego normy w dziedzinie środowiska,

na podstawie których odpowiednio niektóre rodzaje złomu przeznaczone do wykorzystania w działalności stalowniczej i metalurgicznej oraz paliwo z odpadów wysokiej jakości (CDR Q) zostały z góry wyłączone z zakresu zastosowania włoskich przepisów dotyczących odpadów transponujących dyrektywę Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów, zmienioną dyrektywą Rady 91/156/EWG z dnia 18 marca 1991 r., Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na podstawie art. 1 lit. a) tej dyrektywy.

2) Republika Włoska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 199 z 25.8.2007.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 18 grudnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Højesteret — Dania) — Ruben Andersen przeciwko Kommunernes Landsforening som mandatar for Slagelse Kommune (tidl. Skælskør Kommune)

(Sprawa C-306/07) (¹)

(Informowanie pracowników — Dyrektywa 91/533/EWG — Art. 8 ust. 1 i 2 — Zakres stosowania — Pracownicy objęci zakresem układu zbiorowego — Pojęcie „czasowej” umowy i „czasowego” stosunku pracy)

(2009/C 44/21)

Język postępowania: duński

Sąd krajowy

Højesteret

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ruben Andersen

Strona pozwana: Kommunernes Landsforening som mandatar for Slagelse Kommune (tidl. Skælskør Kommune)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Højesteret — Wykładnia art. 8 ust. 1 i 2 dyrektywy Rady 91/533/EWG z dnia 14 października 1991 r. w sprawie obowiązku pracodawcy dotyczącego informowania pracowników o warunkach stosowanych do umowy lub stosunku pracy (Dz.U. L 288, str. 32) — Stosowanie układu zbiorowego pracy, którego celem jest transpozycja dyrektywy, do pracownika, który nie jest członkiem jednej z organizacji związkowych będących sygnatariuszami tego układu — Prawo pracowników, którzy uważają się za pokrzywdzonych z uwagi na nieprzebranie zobowiązań wynikających z dyrektywy

Sentencja

- 1) Wykładni art. 8 ust. 1 dyrektywy Rady 91/533 z dnia 14 października 1991 r. w sprawie obowiązku pracodawcy dotyczącego informowania pracowników o warunkach stosowanych do umowy lub stosunku pracy należy dokonywać w ten sposób, iż nie stoi on na przeszkodzie stosowaniu przepisów krajowych stanowiących, że postanowienia układu zbiorowego zapewniającego transpozycję do prawa krajowego przepisów tej dyrektywy stosuje się do pracownika także wtedy gdy nie jest on członkiem organizacji związkowej będącej sygnatariuszem tego układu zbiorowego.
- 2) Wykładni art. 8 ust. 2 dyrektywy 91/533 należy dokonywać w ten sposób, iż nie stoi on na przeszkodzie temu, aby pracownika, który nie jest członkiem organizacji związkowej będącej sygnatariuszem układu zbiorowego regulującego jego stosunek pracy, można było uważać za „objętego” tym układem w rozumieniu wspomnianego przepisu.
- 3) Wyrażenie „umowa czasowa lub czasowy stosunek pracy” zawarte w art. 8 ust. 2 akapit drugi dyrektywy 91/533 powinno być interpretowane w ten sposób, iż odnosi się ono do krótkoterminowych umów o prace i krótkoterminowych stosunków pracy. W braku unormowań ustanowionych w tym zakresie przepisami prawa państwa członkowskiego do sądów krajowych należy ustalenie czasu trwania takiej umowy lub takiego stosunku pracy w każdym indywidualnym przypadku z uwzględnieniem specyfiki danego sektora lub danych stanowisk i rodzajów działalności. Ten czas trwania powinien jednak zostać ustalony w taki sposób, aby zapewniona była skuteczna ochrona praw, z których pracownicy korzystają na podstawie tej dyrektywy.

(¹) Dz.U. C 211 z dnia 8.9.2007 r.